

באת מערכות

אגרות קוראים

הכוח העברי העליון בהתחלה נקלף להבהרת מחשבות,
לגיון הצעות, להקשת פרטים.
"באת מערכות" נלעבה עמא להבנות הרבניות
וחיפושיו של קהל הקוראים ואנשי האגף. אבל באתו זו
יכל הקורא הער, החורף לבאות הכוח ואמילוי אשיותיו,
להגיה על אולגים אתה לכיס, לערער על הנחות מקובלות
ואהיות יוצא להצעות מחשבות ומתקלות.

מטות בעבודתם – מושגים והשגות

להצדיק – כביכול – את הספיקות לגבי התועלת
שבו.

ראיתי מטות, שבהם אין נהוגה חלוקת עבודה
מוקפדת, לפי הסמכויות וחוגי התפקידים של כל
מדור. "כולם עושים את העבודה כולה" – ונמצא
לעתים, שאין עושים כמעט מאומה. מעסיקים את
המפקד בכל מיני דברים פעוטים וגוזלים ללא
הצדקה את זמנו היקר. במקום הערכת העובדות
העצמאית של כל אחד מהעובדים – על יסוד
הנתונים הידועים לו, בתוקף בקיאותו בחוגי התפקידים
שהוטלו עליו – וההדעה למפקד
(והבאת הצעות) רק על החשוב וההכרחי, כזה
הטעון החלטת המפקד – מביאים בפניו ים של
שיקולים סתמיים והסנניים, שאין להם סוף ואין
להם תכלית. ומאידך, הריני נתקל לעתים קרובות
במפקדים, "אניברסאליים", הללו, גוזלים ממש את
"לחמם" של קציניהם המטה – בעשותם הכל בעצמם.
במקרים כגון אלה, לא רק שהמפקד הופך גם סלפון
ניסט, אלא שהוא נאלץ להסיח דעתו מליחותו
הוא, ומתפקידו העיקרי – קבלת החלטות.
וכרגיל במקרים כאלה, הרי הוא שוקע בפרטים
קטנים, בלתי חשובים, המסרבילים ומשטטשים –
ועי כך גם מסלפים – את התמונה הכוללת
שעליו לקבלה ולהעלותה לנגד עיניו; כי על-כן
מפריע שפע פרטים בלתי הכרחיים אלה להערכה
אובייקטיבית של המצב ע"י המפקד.

עד כמה חמורים ליקויים כאלה, נבין אם נזכור

בפתח דברי יאמר:

מטה איננו משרד, שיש בו כך וכך בבלרים,
אלא צוות של עוזרים אחראיים, שכל אחד מהם
אחראי, מצד אחד – לאגף שלו, המנוהל על ידו
והוא השוקד עליו והמתמחה בו, ומצד שני הנו
אחראי לשלימות העבודה של המטה כולה, כי על
כן מהווה המטה שלמות כוללת אחת. ואעפ"י שקיימת
אחריות אישית לקטעי העבודה המיוחדים – הרי
עם זאת מחושב הכל כך, שבשעת הצורך יוכל קצין
אחד להחליף את רעהו. ואמנם חילופי דיעות
הדדיים במטה הנם תנאי בליעבור לעבודתו
התכליתית בימים כתיקונם, ולהסתגלותו המהירה
למצבי-חירום וריאורגניזציות.

והנה, אין זה סוד כי בלב רבים מאתנו עודנה
רווחת הדעה, שדי, בעצם, ברץ טוב אחד שיביא
במהירות את "התשדורת", מאת המפקד – וזה
הכל. ואחרים קובעים, כי לצבא חדש, בלתי מאומן,
אין צורך במטה; ולא עוד, אלא אפילו – שקיומו
של מטה עלול לגרום נזק לצבא אשר כזה. והם מבסס
סיים דעה זו בהנחה פילוסופית כוללת: "עלינו להלחם
כדרך הפרטיזנים". הללו מסיחים דעתם מהעבודה
שאת חוטיה השדרה של כל תנועה פרטיזנית רצינית
מהווים דוקא חיילים מאומנים, המקיימים מטות
ומטפחים עבודת-מטה מסודרת ותכליתית.

אכן, יש וצורת קיומו של מטה, עלולה
(1) שפע ראיות להנחתו זו של בעל הרשימה –
בספרו של גנרמיר ורשיגורה על חטיבת הפרטיזנים
האוקראינית הגדולה ("אנשי המצפון השחור") – המער.

היטב, כי אין לתאר כלל עבודה רציונאלית של מפקד בלעדי מטה.

עוד בראשית המאה ה-19 ניהל נפוליון — ליד ואגראם, למשל — את צבאות בעצמו, ואת התפקידים במסע ובשדה-הקרב חילק בעצמו לכל אחד מהמרשלים שלו, שהיו כל-אחד מפקד קורפוס.

מה ערכן של פעולות מחושבות אם המבצעים אינם מגיעים אל מקום-הפעולה או אם פעולות אלה תישארנה על גבי הנייר.

אין להטיל ספק היש צורך במטה אם לאו. יש מקום רק לזיכוח ענייני איך, בתנאינו שלנו, להיטיב ולארגן את המטה למען יוכל לתפקידו החשוב. אין ויכוח אם יש לאמן את המטה אם לאו. חייבים אנו לחשוב רק איך לבצע את האימון באופן הרציונלי ביותר.

הדבר היה בגדר האפשר, מפני שהוא נמצא במרחק של, במוצע, $2\frac{1}{2}$ קילומטר מכל חייל שלו; כי באותה תקופה ירה הרובה למרחק של 300 מטר; והאר-טילריה — עד למרחק של $1\frac{1}{2}$ ק"מ. ועם זאת, כבר אז כתבו אלו שתפסו את מהותו של מטה: „צריך מפקד להיות נפוליון כדי להיות מוכשר לפקד באופן בלתי-אמצעי“. ואלו אותנו מפרידים מאותה תקופה לא רק הטנקים, האלחוט, המטוסים, הטנק-האבטומטי והארטילריה ארוכת-הטווח; בינינו מפרידים גם התנאים המיוחדים שלנו בארץ-

ישראל. כוח-האדם המוגבל שלנו ומצבנו המיוחד מאלצים אותנו לגלות יתרונות נוספים — להגיע לדייקנות-יותר ולארגון טוב ומעולה יותר. ה„סיכוי“ הממשי שלנו — מלבד „המוראל“ הגבוה — הוא לזכות ב„מרוץ-הארגון“ של כוחנו ושל עצמתנו שבכוח, בניצול כל כוח האדם המצוי לרשותנו, להפוך את הקריאה „אל הנשק!“ למציאות, ולהציב ולהפעיל את הכוח הזה במכסימום של ידיעה ותכליתיות.

מחובתנו להתעניין בתימרון מהיר ומעמיק-חדור ככל האפשר, במקום פעולות „מסורתיות“ ועירות ומציקות, בהן הורגלנו בתנאינו הקודמים; תמיד לעבד את הנתונים לאופרציה בדיקנות מרובה, באמצעות מטה מאורגן-יפה ומטופח; חישובי כל הנתונים של התפתחות הטכניקה ואמנות-האופרציה צריכים ליהפך עבורנו למעין „תפילת-יום-יום“; אם בשעת חישובים כאלה לא נזלזל בערך הנשק החדש, הדורש התפתחות אינטלקטואלית גבוהה יותר של המבצעים; אם נשים לב לרמה האינטלקטואלית, והנפשית, השונה של עמנו ושל יריבינו, ונדע לנצל אותה — הרי שתוצדק המסקנה, ההגיונית לגמרי, בדבר עליונותנו.

סבורני שהגיע כבר הזמן להקים בסיס לפעולות בעתיד בדרך של מחשבה צבאית עצמאית, מבוססת על תפיסה אופרטיבית חדשה, שימוש רציונלי ומרוכז בנשק המודרני, ושימוש יעיל בשירותים הצבאיים.

כל זאת — אפשר להכינו ולבצעו באמצעות מטה הפועל והוגה בדרך הנכונה. קולי. א. ב. — ר.

הבית מעבר לגשר רושמיה

מועיל אם נקדיש שורות מספר לביתות הפרשה. מתברר, שהיתה זו אחת משתי הפעולות שעליהן התבסס הקרב על חיפה; ותפקיד המחלקה שנשלחה היה לכבוש את הבית על מנת לצלוף ממנו. איך קרה הדבר, שהמחלקה, אחרי שכבשה את הבנין, הפכה היא עצמה מטרה לצליפה אכזרית ולרימוני האויב? במשך 28 שעות נמצאו הבחורים בתוך חדר, שרימור נים התפוצצו בו — ואמצעי-ההתגוננות היחיד שעמד לרשותם היה: להתכופף, בשמעם את הרימון נופל. לא היה קשר בין הקומות, כי האויב צלף אל תוך חדר-המדרגות מבעד לחלונותיו. אי-אפשר היה להרים ראש בכדי לצפות או לצלוף. המ"מ ניצל (ובזה, אולי, הציל את כל המחלקה — אחר שכל מפקדי-הכיתות נפלו) הודות לזה שבמשך 24 שעות

קראתי בחוברת „ג“ את המאמר „הבית מעבר לגשר ואדי-רושמיה“ ואת ההערות הנוגעות בפרשה זו ברשימת-המבוא „קרבנות-עיר בא“.

נראה לי, שבתקופה הרצינית הנוכחית אין לחסוך בהסברות ברורות, והעיקר — מעשיות; והן עלולות לחסוך דם. מצאתי, מצד אחד, שפרשת הבית הנ"ל מסופרת בסגנון של הסטוריון, הרושם עובדות בלבד. רק הקורא הסבלני ובעל העין החדה יבחין, מבין שורות התיאור הזה, איך היו מתפתחים העניינים לו הוכנה הפעולה ביתר מחשבה ויתר הקפדה (אמנם יש להניח שלא הספיק הזמן להכנה כזאת). מצד שני, נראה לי שהמסקנות במאמר המסכם הן כלליות למדי ואינן נותנות פירוט מספיק של הליקויים הטכניים נוכח משקלם הרב של ליקויים אלה. לכן יהיה זה

אשר לפירוק הרצפות והמחיצות. אמנם אין זו עבודה מועטת לעקור מרצפות ולמלא שקים; אולם למדנו, אם כי קצת באיחור, ש"זיעה חוסכת דם". ובמשך 28 שעות של מצור אפשר היה להספיק לעשות את העבודה הדרושה — וע"י כך היו נוצרים מחסה, עמדות לצליפה ולתצפית, מקלט לפצועים. חופש תנועה בין הקומות; והעיקר: הנצורים לא היו סובלים כל-כך הרבה אבידות. ייתכן ומישהו יראה דרישות מעין הנ"ל כמוגזמות, לנוכח העובדה שלא זכרו להצטייר במנות-ברזל ומים... אכן, "הבית מעבר לגשר ואדי רשמיה" לא נסתיים בכש"לון אלא היה קטע במסע הנצחון בחיפה, וסייע סיוע רב לנצחון עצמו; אך, עם זאת, יש לנתח גם את הליקויים שנתגלו אגב המעשה, — כי עלינו ללמוד מכל מגרעת, וללמוד מהר.

ה. בירגר.

הערת המערכת: בודאי עוד לבואו משיבים וישיבו לטענותיו של ה. בירגר. על כל פנים, ספק, הוא אם עבודת ביצור הבית היתה יכולה להעשות בהצלחה משעברו הרגעים הראשונים לאחר כבושו; כי אותה צליפה אויבת היתה מסכלת במידה גדולה גם את העבודה הזאת, במקום כה פרוץ לכל הרוחות. וה. ב. עומד בעצמו על כך, ש"יתכן וחסר הזמן להכנת הפעולה". עם זאת, אנו רואים ברכה בהעלאת גורמנים טכניים ושימושיים, אשר לעתים יותר מדי קרובות היו "נשכחים" על ידינו; והשיכחות היו עולות ביוקר. אפשר היה להוסיף להצעותיו של ה. ב., נוסף על "לוחות פלדה קטנים", גם אשנבי-יריה מטלטלים מותקנים מראש, ועוד כיוצא. נקוה, כי יבואו עתה הן משיבים, והן משימים — וישימו את הבריור. ערך הבריור בהלכה למעשה. על כל פנים — ערך עמידת הגבורה של אותה מחלקה, לא הוא שיעמוד לבחינה מחודשת בבריור כזה. כבודו — שמור לו.

שכב ללא תנועה על הרצפה, במרכז קומה א' ליד מכשיר האלחוט.

כל זה מפני מה? התשובה ניתנת ע"י תמונות חזיתות הבנין והתרשים הכללי של הבית. בקירות החיצוניים יש פתחים גדולים (חלונות ודלתות), בלי כנפית-חלון, או דלתות, או תריסים. למרפסות אין מעקה, ועל כן לא היה כל מחסה מפני רמני האויב, שנמצאו במרחק של 30 מטר בלבד.

ומאידך, שקי-חול אחדים היו מספיקים לסתום את החלונות הצרים של חדר-המדרגות ומספר שקי-חול נוספים בחלונות היה מאפשר ליצור מחסה בכמה חדרים נוספים. לשם כך צריך היה לקחת כמה חבילות של שקי-יוטה וכלי-עבודה (אף זהו נשק במסיבות מסוימות!); וכן יתכן, שכמה לוחות פלדה קטנים אף הם היו משנים את המצב מן הקצה אל הקצה. האנשים הרי הובאו במשורין — ולא היה קושי להביא אתם גם מטען קטן כזה.

ומנין היו לוקחים את החול? בקומה התחתונה ישנו כרגיל מילוי רב מתחת למרצפות; ומספיק היה להרים חלק של הריצוף (ליד הקיר, למשל) — והנה יש כבר במה למלא את השקים. אולם, במקרה שגם הרצפה התחתונה עשויה על גבי תקרה (ואי-אפשר להגיע מתחתה לקרקע), הלא ישנן ברירות נוספות: לפרק מחיצות מיותרות (שבין החדרים) או לפרק בקומות שונות חלק ניכר של הריצוף המהווה, יחד עם מילוי-החול, שכבה בעובי, לפחות, 5 ס"מ.

וכדי לאפשר תצפית על אף צליפת האויב, ולמנוע אפתעות מצדו, אפשר להשתמש בפריסקופ מה"סוג הפשוט ביותר: שתי מראות מלוכנסות (ב"45 מעלות), מחוברות זו אל זו ע"י מוט-עץ.

אימונים והשתלמויות בעתות מלחמה

חת החטיבות, כי תשומת-הלב וההערכה הניתנים בחטיבה זו לאימון הטוראים והמפקדים הנמוכים גובר לים כמעט ביחס של זלזול. והטעמים שניתנו לי לכך — עם כל ערך משקלם — אינם מוצדקים ואינם מבוססים לחלוטין. נכון, כי על היחידה מוטלים תפקידי קרב ומשמר, המחייבים מאמץ ניכר, העולה על הממוצע. נכון, כי ע"י הוצאת אנשים לקורסים ולאימונים — תוגבר עוד יותר המעמסה של הנותרים למשך זמן שהות המשתלמים בקורס-האימונים. אבל, אין לשכוח כי בקרב יש אבידות, יש נפגעים ויש יוצאים מן הפעולה, ואז — אם אין דואגים מראש למילואים, למחליפים — הרי עלול לבוא רגע בו תשאר פתאום היחידה ללא אנשים מוכשרים

רצוני לעורר נקודה שנתקלתי בה בעת האחרונה: זכורני בהיותי חבר "הגנה" נוצלו כל הזדמנויות "סדק" על-מנת לשלוח אנשים לאימונים בכלים שונים ולהשתלמויות במקצועות שונים, בין בקורסים שלנו (ביתיים, מחוזיים או ארציים), או ע"י דחיפת אנשים לשירות במקומות בהם יוכלו לרכוש נסיון ותוספת ידיעה. כן היה הדבר גם בעת שירותינו ביחידות העבריות בצבא הבריטי. ואין ספק, כי גם לנוהג זה ולמאמצים שנעשו בשטח זה יש חלק נכבד למדי בתוצאה שאנו עדים לה — הקמתו והפעלתו המוצלחת של צבא-ההגנה-לישראל בזמן כה קצר ובתנאים בהם נאלץ לקום ולפעול. אך להפתעתי נוכחתי לדעת, בהזדמנות ביקורי בא-

לשרת את הכלים שיהיו ברשותה.

אין לסמוך על האימפרוביזציה, ועל "תפיסת המוח היהודי". יש לדאוג בהתמדה וללא הפסק שאחוז מסויים של האנשים, מן המוכשרים והמתאימים לכך, יימצאו תמיד באימונים ובהשתלמויות.

יש להתיחס לכך כאילו הוטל עליך להתזיק בכוח יחידתך בעוד משלט אחד נוסף — והרי מדובר הוא כאן ב"משלט" מסוג כזה אשר השליטה בו מבטיחה את השליטה במשלטים האחרים.

ועוד דבר: נתקלתי גם במקרה, בו הבין מפקד החטיבה את ערך האימונים הנ"ל, אך מפקדי יחידות המשנה ראו בקורסים הללו לא הזדמנות לניצול מכסימום הכושר האישי של החניך שנשלח על ידיהם — אלא הזדמנות "להפטר" מהלא-יוצלה או הנחשל שביחידת המשנה שלהם. — בנקודה זו מיותר להרבות מלים. יזכור נא המפקד הנוהג כך רק אחת: חוץ השרשרת תלוי בחוליותיה החלשות. מדריך ותיק

כובע בחזית ובעורף

כובעים בכמות מספיקה לכל אנשי צבאנו; ועל כך אין טוענים. במשך הזמן יהיו, אך מדוע זה רואים אנו כי אנשים היוצאים לשדה חסרים עדיין כובע — בעוד שאנשים שאינם בתפקידי-שדה, והנמצאים רובו של היום תחת קורת-גג או במקום מוצל, חובשים כבר את הכובע החדש? כלום לא צריכים היו הם להיות האחרונים בתור — ולא להיפך? אלכם

אגע בנקודה אחת, אשר היא אופיינית, אולי, לכמה תופעות דומות. ידעתי תופעות מעין אלו בצבא אחד זר, אשר בו שירתי; אך בשיחות-חברים על צבאנו העתיד אמרנו תמיד כי אנו לא נלקה בכגון דא; כוונתי — לנוהג של חלוקת ציוד חדש לפי הצורך, ולא לפי הקירבה לאפסנאות. והנה — נקבע הכובע הצבאי שלנו. הדוגמה מוצלחת, קלה, ומתאימה לתנאי האקלים והאור. ברור, כי אין לנו עדיין

ההלכה למעשה

שימוש בצלפים בשדה. ידועה לנו התועלת שבדבר וגם צלפים יש לנו, זרק דבר אחד נעדר: כמעט איננו משתמשים בזאת.

לא די לקרוא ולדבר ולהתאמן בדברים, כגון: הסוואה, הבלעה, הפירות-צליפה וכד'; יש לזכור אותם, את כולם. אך גם בזאת לא סגי. צריך להשתמש בהם בקרב ובפעולות, כי אם לאן — הרי מעטה מאוד התועלת מ"מערכות" או מהאימונים שאנו עוברים.

א. שטרנברג

במשך זמן שירותי בצבא ישראל ראיתי אנשים רבים קוראים את "מערכות", ושמעתי שיחות על החומר שקראו — כן גם ראיתי אנשים שחזרו מקורסים להתמחות במקצועות שונים. אבל לא ראיתי שיהא שימוש של ממש בדברים שטוראים ומפקדים למדו מ"מערכות" ומהקורסים שעברו. למשל, באף אחת מפעולות-הלילה שנוכחתי בהן — לא מרחו האנשים את פניהם וידיהם בפית, כדי שלא יבהיקו. דבר שהיה בשבילם "מובן מאליו" שעה שקראו על כך ב"מערכות"... ועוד: בקרבות שהיו בעיר השתמשנו בצלפים, אך אני לא ראיתי

הערה

התהלוכה כי חסרה בה נציגות אחת היחידות החלוציות, שעשתה עבודה אפורה, רבת סכנות ורבתי קשיים במחתרת עמוקה, הלא היא יחידת אנשי התעש — שאנשיה השקיעו, בצניעות ובדממה, מאמץ צים לאין-קץ בהבטחתו ובשיפורו של חימוש חיל-ההגנה.

ישמש-נא ציון דל זה כאות-הערכה נאמנה הנישא בלב רבבות חברים לאנשי-התעש השקדנים והחרוזים, צים, חלוצי ומטפחי ייצור הנשק העברי. ג.

הרגשה טובה הרגשת בראותך את ייצוג החילות השונים במצעד ביום המדינה. כל חיל ונשקו, כל חטיבה וכלי זינה צעדו ואמרו: עד לנצחון. למראה כלי הזין הכבד, אשר הועבר על פנינו עלו על הלב זכרונות אותם הימים כאשר אקדה ה"מאוזר" עם קת"העץ היה אצלנו הכלי הרציני והר"ק.מ. — הנשק האבטומטי החשוב ורובה-המדור כה — הנשק המוחץ. אולי זכרונות אלה הם שגרמו שארגיש בגמר

מכתבו של טוראי

לעתים נדמה היה, שצריך להיות לפחות גנרל כדי לקרוא ולהבין את תוכנם, לעתים גם חשדתי בכתב-

אודה על האמת: לא תמיד קראתי את ה"מער-כות". הפחידו אותי המאמרים הארוכים והמסורבלים.

נים, כי את החוסר בנשק וציוד רציניים אצלנו הם מתכוונים למלא במאמרים כבדים ב„מערכות“ החיבורים על שריינים, טנקים ואויריה, בזמן שהופעת האוירון „פרימוס“ היתה מעוררת התרגשות עד דמעות גם אצל חיילים ותיקים, וההתעמקות בבעיות אסטרטגיות ובשימוש בכלי־נשק שלא ראינו אף פעם בעינינו, היתה לא פעם מעוררת רצון להשאיר את המאמר ולחפש איזה חומר־קריאה אחר.

ומה הופתעתי לראות ש„מערכות“, בגליונות האחרונים, הפך לעתון שפשוט מושך אותך לקרוא בו. הכותרת שוב אינה משעממת. הנה אוירון שלנו, קטן כמו זבוב, מוריד אוירון מצרי — ואתה מבסוט חלס... ומאמרים ורשימות — שפע. הנה, בויכוח על נוהג ומשטר, ומה יהא דמות הצבא שלנו — האין טוב מללמוד את הבעיה על ידי קריאת מאמריו של ישראל בר, על „טפוסי הצבא“, בארצות השונות ובזמנים השונים? והכל בלית תמונות מדגימות: הנה כתת בנים ובנות המקבלים חנוך טרום־צבאי בצליה; והנה כנס של יחידת הגנה־מקומית — „כמו חים“ אצלנו, אך שם באמת זקנים — בשווייצריה; וכיוב“. גם רשימות של מפקדי פלמ"ח: יחיעם וייץ ואהרון שטולץ; וגם תאור הקרבות בחיפה וצפת ושחרורן. להברי גדודנו יש ענין מיוחד בקריאת

מאמר על מלחמת הפלוגה מגדוד 22, שלחמה בחושה. סיכום הפעולה ההיא, בהדיפת הדרוזים, מכנס הרבה מחשבות ופרטים שהסתובבו במוחך בערבוביה, ומאפשר לך ללמוד הרבה מאוד לגבי הפעולות בעתיד. אתה ממשיך וקורא בענין רב, שפע של חומר ערוך כהלכה.

וישנם עוד שני מדורים. אחד — מדברי מפקדים בעלי נסיון בארץ ובעולם. ויש פסוק השוה זהב. הנה תזכרו את הסיסמא, ש„העלון היומי“ העלה אותה לקראת יציאתנו לג'נין: „חפור! זעה חוסכת דם!“ מי שחזר מג'נין, למד יפה מה צודקת סיסמא זו. ואכן היא נלקחה מ„מערכות“? כל גליון מפרסם שורות מספר, אשר טוב כי החייל ילמד אותן בעל פה.

והמדור החביב האחרון — „סיפור קרב“ — סיפור כהלכה. אתה פשוט קורא ונהנה. ולבסוף נדמה לך כי אפילו למדת משהוא חשוב כחייל, כלוחם. יש לברך את מערכת „מערכות“ על הישגיה. ואתה, קורא נחמד, אם אינך מסכים לי, קרא את „מערכות“ ותיוכת. מתוך „עלון יומי“, לגדוד 21.

אנו מפרסמים ברצון את הקטע הזה שמצאנו בעלוננו של אחד מגדודי־הצבא, מנוס־הקרב מראשית חודש יולי; אך באותה מידה של רצון נדפיס גם בקורת ותביעות לעתון שתשלחנה לנו ע"י קוראינו. המערכת

אל תשאל: לאן?

חברי־חייל: בהיעצר המכונית הודע אתה לנהג לאן מגמת פניך — והוא יענך אם דרכיכם שוות או לא. הנהג שמח להסיע חייל המצפה להודמנות מת־אימה. אך הבה ניצור בינינו שפה משותפת, אשר תחסוך זמן ותמנע רוגז!

אברהם

באמצעות ירחוננו רצוני לפנות לחיילים בדרכים: בעצרכם מכונית למען תסיעכם — אל נא תשאלו את הנהג: „לאן אתה נוסע?“ כי נוסף לבזבז זמן, מעמידה שאלה זו אותנו, הנהגים, במצב לא נעים: הן איננו רשאים לענות על כך לכל שואל. ואז באה תשובה־שאלה ב׳זרגון־דרכים: „לאן אתה צריך?“

תחנות־הסעה בדרך.

המתנה לרוצים לנסוע למגמה אחרת. החייל הרוצה לנסוע למקום שהוא, יחכה ע"י השלט המתאים וכך ידע הנהג היכן עליו להתעכב ולאסוף נוסעים במידת האפשרות שבידו, וכתוצאה — יימנע משני הצדדים בזבוז זמן ורוגז.

סידור כזה היה נחוג בהצלחה רבה בצבאות אחרים ואין כל סיבה לא לנהוג כך גם בצבא שלנו.

„קורא ותיק“

הערת המערכת: בינתיים הוקמו בכמה מקומות תחנות כאלה, אולם למעשה כל הסידור מאבד מערכו כי אין האנשים מחכים ליד המקומות המסומנים, אלא מתקדמים בקבוצות, כמה עשרות מטרים לפני התחנות, ושוב מתחילה פרשת השאלות והבידורים „לאן“, „עד היכן“.

עורך נכבד! הקדש נא שורות מספר לענין הבא שהנו חשוב מאוד בחיי חייל.

הנוסע בדרכים רואה חיילים רבים עומדים לאורך הכבישים ומבקשים מהנהגים, בהרמת יד, לאספם למכוניותיהם. כאשר נהג אינו עוצר — רוגזים העומדים בצדי הדרך. ואם הוא עוצר ואוסף מספר חיילים למכוניתו מיד מתברר לו כי האחד נוסע למרחק קצר והשני „עוד קצת הלאה“ והשלישי רוצה לדרך אחרת לגמרי. הנהג, שלרוב אצה לו הדרך, מחליט כי פעם שנית אינו יכול לעצור ולבזבז כך את זמנו, והפקודה שניתנה לו בענין זה — גורמת לו רוגז־עצבים רב.

לשם תיקון הדבר הנני מציע להקים במבואות העיר ובמקומות ריכוז אחרים, שלטי־דרך האומרים: כאן מחכים הרוצים לנסוע ל..... וקצת הלאה תחנת